

l'estúpidesa. «Vaig concebre *Molloy* i la resta el dia que vaig prendre consciència de la meua estúpidesa (*bêtise*). Aleshores em vaig posar a escriure les coses que sent».

Confusió, obscuritat, estúpidesa, i també impotència i ignorància: tal és la constel·lació negativa que funda el quefer artístic beckettianà als

anys que segueixen la fi de la segona guerra mundial. Quefer que implica igualment una acceptació de fracàs, perquè «ser artista és fracassar com ningú més s'atreveix a fracassar (...), el fracàs constitueix el seu univers (...); fer d'aquesta submissió, d'aquesta acceptació, d'aquesta fidelitat al fracàs

una nova oportunitat, un nou termini de relació, i d'aquest acte impossible i necessari un acte expressiu, encara que només fóra de si mateix, de la seua impossibilitat, de la seua necessitat».

J. Sanchis Sinisterra
(Del pròleg a «*Final de partida*», a editar per l'Institut del Teatre de Barcelona)

Agitacions tranquil·les

Publiquem la primera part del nou text de Samuel Beckett *Stirrings Still*. Un Beckett inèdit, en exclusiva.

Una nit mentre seia a taula, el mentó damunt la mà, es va veure alçar-se i anar-se'n. Una nit o un dia. Perquè quan la seva llum marxava ell no es quedava a les fosques. Llavors, alguna llum li venia del finestral. Sota la qual hi havia un tamboret sobre el qual era costum pujar per veure el cel fins que volia o podia.

Que mai no s'hi aboqués per veure què hi havia a baix era degut potser al fet que la finestra no era feta per a obrir-se o que ell no podia o no volia obrir-la. Probablement, ell sabia massa bé què hi havia a baix i no desitjava veure-ho de nou. Per tant es limitava a estar-se allà plantat mirant a través del vidre ennuvolat el cel sense núvols. La seva feble immutable llum, diferent de qual-sevol altra llum que ell recordés dels dies i de les nits en què el dia seguia a la nit i la nit al dia. Llavors, aquella llum exterior, quan la seva marxava, es convertia en la seva única llum fins que al seu torn també aquesta marxava i el deixava a les fosques. Fins que al seu torn

també aquesta se n'anava.

Llavors, una nit o un dia, mentre seia a taula, el mentó damunt la mà, es va veure alçar-se i anar-se'n. En un primer moment, aixecar-se i restar de nou aferrat a la taula. Després, seure de nou. Tot seguit de nou alçar-se i restar de nou aferrat a la taula. I tot seguit marxar. Començar a encaminar-se. Sobre invisibles peus començà a encaminar-se. Tan lent que només el canvi de lloc demostrava que havia marxat. Com quan desapareixia només per reaparèixer després en un altre lloc. Tot seguit desapareixia de nou només per reaparèixer de nou després en un altre lloc encara. I així sempre de nou desapareixia només per de nou reaparèixer després en un altre lloc encara. Un altre lloc on seia a taula el mentó damunt la mà. Mateix lloc i mateixa taula de quan Darly havia mort abandonant-lo. De quan també altres al seu torn i abans i després. De quan també d'altres al seu torn haurien mort abandonant-lo fins que també ell al seu

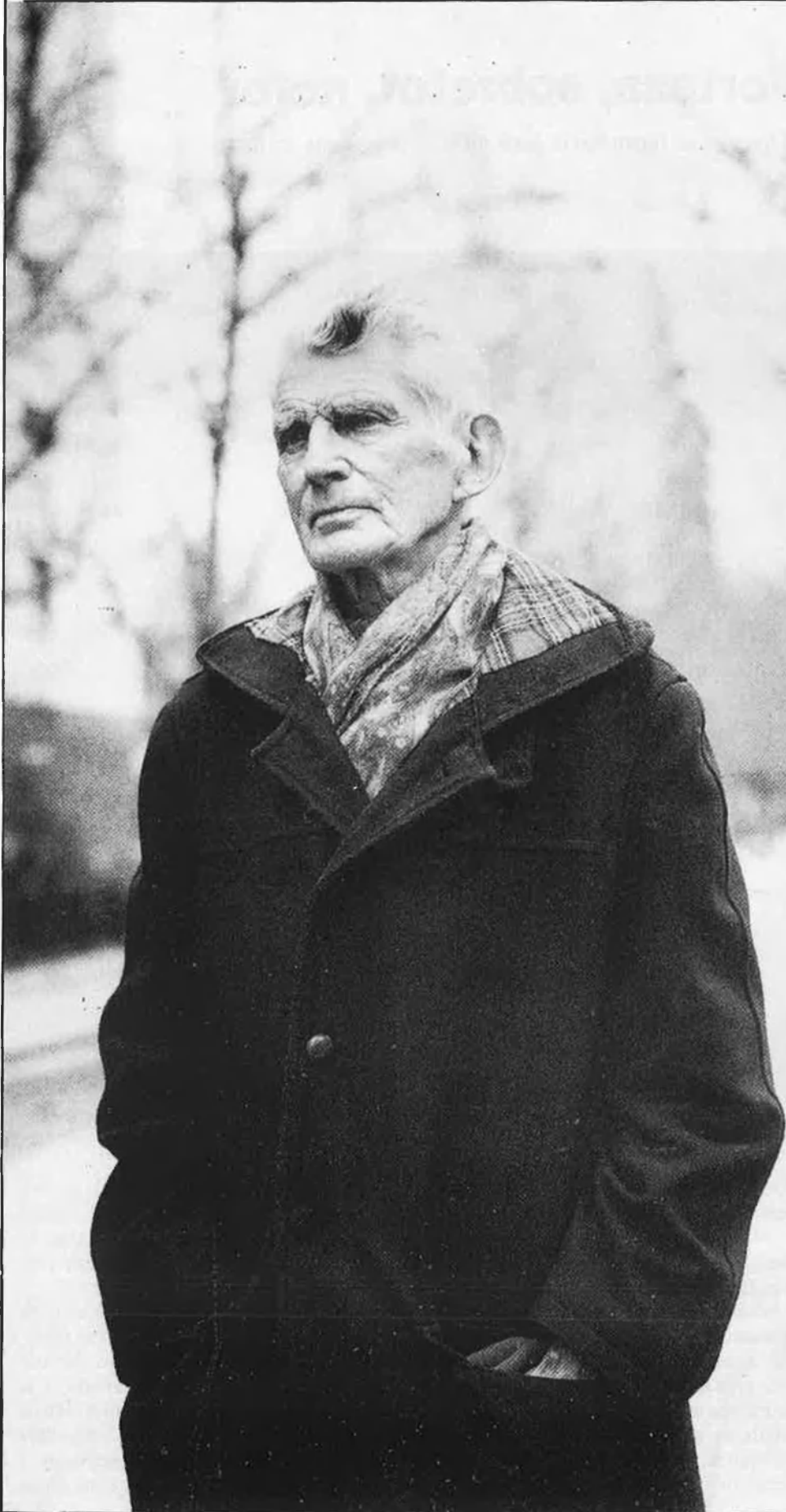
torn. El mentó damunt la mà amb la mitja esperança que quan hagués desaparegut de nou hauria de nou reaparegut i amb una mitja por que no ho hauria fet. O simplement amb la curiositat. O simplement esperant. Esperant veure si hauria o no reaparegut. Deixant-lo o no de nou sol a l'espera encara i sempre de res.

Vist sempre de darrere onsevulla que anés. Mateix barret i mateix abric com al temps que voltava pels carrers. Els carrers secundaris. Ara com un que en un estrany lloc busqui la sortida. En la foscor. Que en un estrany lloc busqui a cegues de nit o de dia en la foscor la sortida. Una sortida. En els carrers. Els carrers secundaris.

Lluny, un rellotge tocava les hores i les mitges hores. Ben bé com quan Darly entre altres una vegada morí abandonant-lo. Campanades ara clares com portades per un vent, ara febles en l'aire immòbil. Sons llunyans ara dèbils ara clars. El mentó damunt la mà amb la mitja esperança que quan

NO MATTER TRY AGAIN
FAIL AGAIN FAIL BETTER

hagués tocat l'hora la mitja hora no ho hauria fet i amb una mitja por que no ho hauria fet. El mateix en sonar la mitja hora. El mateix quan els sons cessaven en un moment. O senzillament amb la curiositat. O senzillament esperant. En espera de sentir.

Hi havia hagut un temps en què ell de vegades alçava el cap prou per a veure les mans. Prou perquè li fos donat de veure-les. L'una posada sobre la taula i l'altra sobre l'una. Reposant després de tot allò que havien fet. Alçava el seu cap de cop un instant per veure les seves mans d'un cop. Tot seguit tornava a posar-lo sobre aquelles per fer-lo descansar. Després de tot el que havia fet.

El mateix lloc com quan el deixava un dia rere l'altre pels carrers. Els carrers secundaris. Als quals tornava una nit rere l'altra. Mesurat de cap a cap en la foscor. La foscor de la nit llavors efímera. Ara com estranya per ell vist en el moment d'aixecar-se i marxar. Desaparèixer i reaparèixer en un altre lloc. Desaparèixer de nou i reaparèixer novament en un altre lloc encara. O en el mateix. Res a demostrar que no fos el mateix. Cap paret cap aquí o d'aquí. Cap taula cap a on tornar o de la qual allunyar-se encara més. En el mateix lloc com quan mesurat al llarg i a l'ample tots els llocs el mateix. O en un altre. Res a demostrar que no fos un altre. On mai. Alçar-se i anar-se'n al mateix lloc com sempre. Desaparèixer i reaparèixer en un altre on mai. Res a demostrar que no fos un altre on mai. Cap altre cosa que les campanades. Els sons. Ben bé com sempre.

Traducció d'Octavio Fatica; que hi ha donat per títol «Fermenti fermi» (Agitacions tranquil·les)